

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

Țară bolnavă, caută azil

Din statisticile CNAS reiese că, în primele șase luni ale lui 2009, două milioane de angajați au însumat 32.257 de ani de boală, iar statul le-a plătit din asigurările de sănătate 433,14 milioane de lei

Românii pot fi declarați fără probleme campioni la concedii medicale. Scutirea de la medic reprezintă pentru o parte din angajații de la noi soluția atunci când îi apucă lenea, încep însămânțările de primăvară, îi paște șomajul sau îi sâcăie o durere banală. În primele șase luni ale anului, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS) a scos de la buget 433,14

milioane de lei pentru a achita zilele de concediu medical. Potrivit statisticilor, în intervalul 1 ianuarie-30 iunie au fost suportate din fonduri publice 11.773.816 zile de invaliditate temporară. La acestea se adaugă și cele plătite de angajatori, cuantificarea lor fiind destul de greu de făcut. Românii au fost bolnavi în șase luni cât pentru 32.257 de ani. Medicii au eliberat, pentru 5.989.997 de persoane asigurate, 1.973.737 de buletine de concediu medical. Asta înseamnă că un salariat din trei a fost bolnav în prima jumătate a anului.

Statistica este îngrijorătoare având în vedere efortul bugetar care trebuie făcut

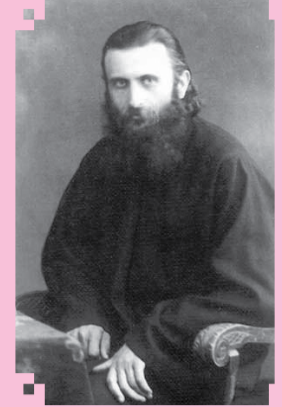
VORBE MEMORABILE

"Rusia are menirea istorică cea mai importantă de pe planetă. Anume, să extindă Europa dincolo de Urali până la Oceanul Pacific!"

Petre ȚUȚEA

pentru plata acestor zile, dar, în același timp, indică faptul că fie angajații își petrec timpul mai mult prin spitale decât la serviciu, fie apelează la astfel de mijloace pentru a chiuli din timpul programului. Realitatea pare să fie undeva la mijloc, indicând că se impune realizarea de urgență a unui control al modului în care medicii ajung să prescrie astfel de buletine de boală.

(continuare în pag. 2) Ștefania ENCIU

Neamurile au - chiar și după expresia lui Gustave Le Bon, "guvernele pe care le merită" - o conducere providențială. De Sus se ocârmuiesc neamurile și se orânduiesc oamenii care să împlinească felul cutare sau cutare de guvernare. De Sus se orânduiește "regimul" pe care trebuie să-l aibă neamurile. Când regimul și-a îndeplinit misiunea, sau și-a trădat-o, Providența îl schimbă.

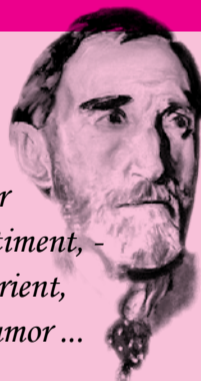
Arsenie BOCA

Poezii ai tuturor vremurilor

Eu voi...

Mai bine singuratic și uitat,
Pierdut să te retragi nepăsător,
În țara asta plină de humor,
Mai bine singuratic și uitat.

O genii întristate care mor
În cerc barbar și fără sentiment,
Prin asta ești celebră-n Orient,
O, țară tristă, plină de humor ...

Contrast

Femeie, - mască de culori,
Cocotă plină de rafinării -
Tu, care țipi la desfrânări târzii,
Pe visători, cu greu, îi înfiori ...

Oh, sunt fecioare cu obrazul pal,
Modele albe de forme fine -
Și singure dorm, albe, și senine
În albele crivate de cristal ...

George BACOVIA

"ODIHNIND" ÎN BIBLIOTECĂ

Un martor, ori poate chiar un factor determinant în uciderea președintelui comunist al României Nicolae Ceaușescu, se mărturisește lui Mihai Stoenescu, undeva, cu o ultragiată sinceritate: „Ce s-a întâmplat după 1989 m-a făcut să regret pur și simplu că am sprijinit un demers de schimbare, pentru că ce urmat după Ceaușescu a fost incomparabil mai rău. Nu se știe deznodământul României cu aștia, domnule Stoenescu!” Numele lui? Virgil Măgureanu.

Oamenii raționali sunt incapabili să anticipeze viitorul.

Are dreptate evreul Fridman, George Fridman, atunci când afirmă că în lupta cu lumea musulmană, pentru Statele Unite nu victoria este țelul su-

Michelangelo, Convertirea Sfântului Pavel (1542-1545)

prem. Scopul este pur și simplu destrămarea lumii islamice și stârnirea acesteia împotriva ei înșiși, astfel încât să se împiedice formarea unui nou califat, asemănător cu marele imperiu islamic care se întindea cândva de la Atlantic la Pacific.

Interesantă întrebare: „Oamenii întregi la cap, își mai caută jumătățile?”

De ținut minte sfatul pe care Dinu Gherghel eroul lui Mihail Drumeș din Scrisoare de dragoste îl dă celei de-a doua soții: „Dacă nu pedepsești răul, înseamnă că tu poruncești să se facă”.

(continuare în pag. 2)

Vasile TODI

ANUL XV
NR. 10 (188)

OCTOMBRIE
BRUMĂREL

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2009

PROGES VERBAL DE INTEROGATORIU!

învinuit (martor) ION NICHIFOR CRAINIC, născut la 22 decembrie 1889 în com. Bulbucata, jud. Vlașca, fiul lui Nedelea și Stanei, condamnat 11 octombrie 1955 Localitatea București

Diavolul este un vânător de păsări; scrie la Pateric, fii dar mai presus de lațurile lui. Nu știm de câte ori Nichifor Crainic – ministru fiind ori osândit ulterior, s-a înălțat peste lațul întins. Dar în mărturisirea consemnată în Procesul Verbal de Interogatoriu, făcută în temnițele comuniste, a reușit. Născut în 1889 – anul morții lui Eminescu - fiul lui Nedelea și Stanei a fost condamnat la ani grei de pușcărie. La capătul interogatoriului din ziua de 11 octombrie 1955, luat lui de tâlharii sufletelor românești, poetul se arată convins de adevărul după Matei: „Ce-i va folosi omului dacă ar câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?” Interogatoriul, a fost luat cu intenția de a se reuși arestarea unui Sfânt al Neamului Românesc; Părintele Arsenie Boca

Vasile TODI

Interogatoriul a început la ora 8 și 30 min s-a terminat la ora 14 și 30 min

Întrebare: Cine-i Arsenie?

Răspuns: Arsenie Boca este un călugăr de reală valoare spirituală, care s-a făcut foarte cunoscut în părțile ardelenne, prin viața lui personală riguros morală, prin predicile lui de o mare putere de influență asupra sufletelor și printr-o pătrunzătoare artă de a lămuri stările de psihologie religioasă și de a da sfaturi duhovnicești. Ca pregătire intelectuală este absolvent al Academiei Teologice din Sibiu și diplomat al Academiei de Arte Frumoase din București. În vremea cât a studiat Academia de Arte Frumoase în București, a frecventat și cursurile mele de la Facultatea de Teologie. Cu această ocazie l-am cunoscut personal. El pretindea că audierea cursurilor mele i-a deschis calea spre desăvârșirea spirituală și ca urmare, a plecat în Grecia la Atena și mai ales la Muntele Athos, unde și-a însușit tehnica vieții spirituale. Pregătit astfel, s-a stabilit din ordinul Mitropolitului Nicolae Bălan la Mănăstirea Sâmbăta de Sus județul Făgăraș, unde a dezvoltat o mare activitate pastorală, de răsunset adânc, atât în rândurile țărănimii, cât și ale intelectualilor. În scurtă vreme Mănăstirea Sâmbăta de Sus a ajuns un loc de pelerinaje religioase, sute și mii de oameni venind să-l asculte pe părintele Arsenie. Până în anul 1945, dată după care eu nu mai știu nimic. Mișcarea de la Sâmbăta de Sus avea un caracter pur religios, fără niciun fel de amestec politic.

Întrebare: Precizați d-tră împrejurările în care l-ați cunoscut pe Arsenie Boca.

Răspuns: L-am cunoscut prin anul 1934 sau 1935, când s-a prezentat el personal la mine după curs, cu care ocazie mi-a spus că intenționează să meargă la Muntele Athos. Eu l-am sfătuit că face bine, fiindcă **mănăstirile noastre din țară sunt în stare de decadență morală și spirituală** și numai la Athos se mai poate învăța arta de a ne ridica din nou la nivelul spiritual de altădată.

Întrebare: Ce relații ați avut cu Arsenie Boca după ce l-ați cunoscut?

Răspuns: După ce s-a întors de la Athos, l-am reîntâlnit la Sibiu cu ocazia deselor mele conferințe culturale pe care le țineam în acest oraș și apoi la Mănăstirea Sâmbăta, unde am fost de mai multe ori. Relațiile mele cu Arsenie au fost de natură pur intelectuală, ca de la un profesor mai bătrân la un tânăr care cerea adesea lămuriri în chestiuni teologice sau îmi comunica experiențele de viață duhovnicească [pe] care le trăia.

Întrebare: În ce împrejurări ați fost la Arsenie la mănăstire?

Răspuns: Întâia oară am fost la mănăstire la un hram al bisericii. Alte dați am mai fost cu diferite excursii ce le-am făcut la mănăstire. În iarna anului 1945, fiind în Sibiu pentru a mă feri de autorități, m-a vizitat Arsenie, care m-a invitat să merg la mănăstire. Am plecat la mănăstire, unde n-am putut să stau mult, deoarece venea lume care m-ar fi putut cunoaște și am plecat în satele din munții Apuseni.

Întrebare: Ce cunoștea el despre situația D-tră în acel moment?

Răspuns: Cunoștea că situația mea este nelămurită și echivocă, fiindcă eram la începutul anului 1945, într-o epocă de confuzii a spiritului public, și de dezorientare, când în viața publică nu era încă nimic cristalizat.

Întrebare: Cât timp ați stat la el la mănăstire și de unde știa cele de mai sus?

Răspuns: La el la mănăstire am stat o lună și ceva, iar situația că e nelămurită o știa din spiritul public și din discuțiile ce le-am avut împreună. Menționez că în acel timp nu eram urmărit oficial, nefiind dat nici mandat oficial de arestare a mea.

Întrebare: Dacă nu erați urmărit oficial și nici mandat lansat împotriva d-tră, de ce vă fereți de autorități?

Răspuns: Prin luna octombrie 1944 a apărut în ziarele din București o informație redactată în termeni identici - adică în toate gazetele la fel - în care se spunea că eu am fost arestat și dus sub o puternică escortă la București. Cum eu eram liber atunci și nu se întâmplase nimic din cele de mai sus, mi-am închipuit, după felul cum e redactată informația, că e un comunicat dat de la o autoritate în favoarea mea.

Am întâlnit în Sibiu un ziarist tânăr care tocmai pleca la București și l-am întrebat dacă cunoaște pe cineva la Ministerul de Interne și mi-a răspuns că-i prieten cu Dl. Dămăceanu, subsecretar de stat. L-am rugat ca să-l întrebe ce știe despre comunicatul cu arestarea mea. Colonelul Dămăceanu i-a spus că comunicatul a fost dat de la Ministerul de Interne pentru a astupa gura unor „gălăgioși” care veneau din când în când la Minister, cerând arestarea mea. Comunicatul a fost dat pentru a le da satisfacție, dar că mă sfătuieste să stau mai ferit de lume până se lămurește într-un fel situația. Ziaristul pe care l-am rugat cele de mai sus se numește CIUCEANU.

Pe Dămăceanu nu l-am cunoscut niciodată în viața mea și nici nu am avut cu el niciun fel de relații.

Întrebare: Ce relații ați avut cu Arsenie după ce ați plecat de la mănăstire?

Răspuns: De când am plecat de la mănăstire nu l-am mai văzut niciodată.

Întrebare: În afară de a-l vedea, ce ați mai avut cu Arsenie?

Răspuns: Plecând, i-am lăsat niște poezii în păstrare, de altfel care n-aveau nimic valoare artistică deosebită; poeziile tratau teme lirice, sentimentale. Cât despre caseta de fier ce o aveam acasă, aparținea soției mele și eu niciodată n-am umblat cu ea.

În ea soția ținea actele noastre și lucrurile ei, amintiri din familie precum și mici bijuterii, o pereche cercei de mărgean și colier tot de mărgean, ce le avea

de la familia ei. Făcea parte din bagajele duse la Sibiu în urma bombardamentelor. De asemenea, soția mea mi-a spus că costumul meu de academician l-a trimis la mănăstire, fără a-mi motiva de ce. Întâlnirea cu ea a fost întâmplătoare, deoarece ea venise la Sibiu după bagaje, iar eu după ce am plecat de la mănăstire, am stat câteva zile în Sibiu. Aflând aceasta, a venit la mine.

Întrebare: Ce ați mai dat spre păstrare lui Arsenie?

Răspuns: Nu i-am mai dat spre păstrare absolut nimic. Menționez că i-am făcut cadou servieta mea, deoarece aveam două.

Întrebare: Precizați anchetei cu ce persoane avea Arsenie Boca legături?

Răspuns: Știu că avea legături cu toți preoții și profesorii de teologie din Sibiu și în special cu profesorul Dumitru Stăniloae, cu care traducea împreună o voluminoasă colecție de cărți de teologie ce poartă numele generic de „Filocalia”.

Știu că relațiile ce le avea cu cei de mai sus erau numai spirituale sau cunoștințe de natură obișnuită.

Știu de la el că a fost invitat în toamna 1944 sau iarna 1944-1945 de Arhiducesa Ileana la castelul familiei regale de la Bran, unde ea conducea un spital. Scopul acestei invitații a fost ca să se informeze mai îndeaproape despre mișcarea spirituală de la mănăstire, și să-l cunoască personal pe Arsenie, despre care se vorbea așa de mult în acea vreme.

Întrebare: În ce împrejurări v-a spus Arsenie cele de mai sus?

Răspuns: Acest lucru mi l-a spus ca o informație obișnuită.

Întrebare: Ce politică a făcut Arsenie Boca?

Răspuns: Era cu desăvârșire apolitic.

După ce am citit prezentul proces verbal cuvânt cu cuvânt și am constatat că el corespunde întru totul cu cele declarate de mine, îl susțin și îl semnez.

**Anchetator prim
ss indescifrabil**

**Condamnat
Ion Nichifor Crainic**

Kim Jong-il, dictatorul misterios

Liderul COREEAN Kim Jong-il, ESTE CONSIDERAT UNUL DINTRE CEI MAI BIZARI lideri politici.

Juri Irsenovici Kim. Acesta a fost numele sub care a fost înregistrată nașterea liderului coreean de autoritățile sovietice, la 16 februarie 1941, la Viatskoie, Siberia, acolo unde se refugiase tatăl său, Kim Il-sung și mama, Kim Jong-suk. Oficial, însă, cel supranumit "Luceafărul" a venit pe lume în 1942, pe Muntele Baekdu, "Marele Alb", locul sacru al întemeierii dinastiei manciuriene Qing, dar revendicat și de coreeni ca muntele sacru unde a luat ființă primul regat în anul 2333 î.Hr.

Propaganda nord-coreeană susține că nașterea sa ar fi fost vestită de o rândunică și întâmpinată de un curcubeu dublu, precum și de apariția unei noi stele, "elemente" divine, introdusă în biografie de către res-

ponsabilii cu imaginea sa, știut fiind că poporul coreean este înclinat spre misticism. Stratagema a prins, Jong-il fiind venerat ca un zeu în Coreea de Nord.

Întoarsă la Pyongyang după ce Coreea și-a câștigat independența față de Japonia, în 1945, familia s-a mutat într-o vilă somptuoasă, cu piscină. În 1948, chiar în această piscină s-a înecat fratele lui Jong-il, "Shura", după numele rusesc. Ulterior, s-a speculat că micul Jong-il a avut o parte din vină pentru moartea frățiorului său. Un an mai târziu, a murit și mama sa, tatăl preluând educația copilului ce părea urgisit de soartă.

ANUL '95, ERA KIM

Jong-il a devenit "iubitul conducător" în 1994, ca succesor al tatălui său, Kim Il-sung, fondatorul Coreei de Nord, care a primit titlul de "Eternul Președinte". Oficial, Coreea de Nord se află calendaristic în anul '95 al "erei Kim", începută odată cu nașterea lui Kim Il-sung.

Alături de Bill Clinton

Se părea că urmașii gloriosului tată nu mai aveau cum să se ridice la slava acestuia. De altfel, Jong-il nici n-a încercat. El a preferat să se bucure de toate privilegiile, devenind "unul dintre cei mai misterioși șefi de stat din lume", după cum l-a numit postul de televiziune CNN. Fusese numit succesor al tatălui încă din 1980, pentru ca poporul să se familiarizeze cu întemeierea dinastiei comuniste Kim, născută pe muntele sacru Baekdu.

Alături de Laura Bush

"ZEUL" punk, dirijorul poporului

Dacă sunt controverse privind studiile sale, nu există nicio îndoială că Jong-il a fost implicat încă din copilărie în mișcările marxiste, astfel încât linia politică impusă de tatăl său să fie respectată. Ajuns în Comitetul Central al Partidului Comunist, el s-a străduit să controleze presa, artiștii și scriitorii, aservindu-i, în schimbul unor privilegii, Departamentul de Propagandă și Agitație! Cultura trebuia să adopte ideologia "mărețului președinte" Il-sung, scrisă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Până să împlinescă 23 de ani, Jong-il a scris mai multe piese și librete de operă, preamărind gloria comunistă. La 25 de ani, fiul a glorificat opera tatălui în filmul "Cinci camarazi de arme", peliculă care a prins la publicul îndoctinat.

În anii '70, Jong-il a fondat "brigada de șoc", un grup alcătuit din cercetători și oameni de știință având ca scop dezvoltarea rapidă a unor sectoare defavorizate

Alături de Madeline Albright

ale economiei naționale. A înființat și numeroase mișcări de glorificare a patriotismului și a spiritului militar, care aveau să dea roade mai târziu, atunci când armata Coreei de Nord a devenit a cincea, ca mărime, din lume, cu peste un milion de soldați sub arme. Toți devotați lui Jong-il.

Treptat, "prințisorul", cum era alintat, la propriu, de popor, a devenit "iubitul conducător", "expresia vie a inteligenței". Ca șef de stat a reușit să centralizeze conducerea mai strâns decât pe vremea tatălui și a izolat Coreea de Nord cu politica sa externă agresivă, împotriva "imperialiștilor", bazată pe dezvoltarea armelor nucleare, cu care se lăuda public, determinând China

și URSS să adopte o atitudine rezervată față de liderul nord-coreean. Pe plan intern, conduce pervers, potrivit unor surse nord-coreene. Știe totul, inclusiv detalii din viețile personale ale "elitei", grație rapoartelor serviciilor secrete și ajutat de o memorie pe care și-o antrenase în timp, ca să impună teamă și respect.

Aparițiile sale în public au devenit mai rare și atent orchestrate, astfel încât "zeul" să fie așteptat și ovaționat, el însuși dirijând, uneori, aplauzele mulțimii. Jong-il și-a creat un "look" original, un amestec între soft punk, prin tunsoare - ras pe margini și cu ciuf la mijloc - și militar. La acest aspect fizic "asorta" din când în când ochelari fumurii și limuzine Mercedes, pentru că "zeul" era pasionat de lux și eleganță.

IUBIRILE „ÎNTĂIULUI AMANT”

Deși are o statură de numai 1,58 m (ridicată de pantofi speciali cu toc de zece centimetri grosime), asta nu l-a împiedicat să facă numeroase cuceriri. Căsătorit la dorința tatălui său în 1974 cu fiica unui ofițer superior (împreună au o fată, Sul Song), Jong-il și-a căutat fericirea în altă parte. A iubit o actriță, Sung Hye-lim, cu care a locuit din 1969, fără ca cineva să în-

Sung Hye-lim, în clinica de la Moscova

drăznească să-i spună tatălui. În 1971 se naște fiul lor, Kim Jong-nam. După ce Jong-il s-a căsătorit, actriței i s-a pus în vedere să renunțe la el și la copil, ceea ce a înnebunit-o. A fost trimisă la tratament la clinici din străinătate, dar nu i-a trecut niciodată depresia, murind, în 2002, într-o clinică din Moscova.

Mai târziu, Koh Young-hee, o dansatoare frumoasă, i-a răpit inima, liderul nord-coreean afișându-se cu ea peste tot și prezentându-o ca soție. Aceasta a murit de cancer, în 2004, într-o clinică din Paris. Jong-il a suferit foarte mult. Atunci a dispărut iarăși timp îndelungat de pe scena politică. Cu Young-hee are doi fii: Jong-chul și Jong-uen. S-a spus că a mai avut apoi numeroase legături pasagere, dar niciuna de suflet. O actriță de prima mână din Coreea de Nord, măritată, a avut o relație cu Jong-il, după care s-a amoretat de un altul. Supărat că a fost înlocuit atât de repede, Jong-il a profitat de faptul că relația celor doi nefericiți a fost expusă și a pus să fie executată pentru adulter, anunțul fiind făcut public. Amantul a murit accidental, adormind în mașină, în garaj, cu motorul pornit! Au mai fost executați sau au murit în condiții neelucidate oameni care încercau să consemneze date clasificate din biografia "întăiului amant", cum i se spunea în cercuri restrânse. În 2006, Kim Jong-il s-a căsătorit cu secretara sa, Kim Ok, în vârstă de 42 de ani.

SIRENA SIBERIANĂ

Amestec de frumusețe, eleganță și atitudine, Șarapova este o sursă de inspirație pen-

tru milioane de persoane din întreaga lume, de la copii care visează să ajungă într-o bună zi campioni ca ea până la adolescenții și femeile care îi imită stilul vestimentar și atitudinea.

RUSOaică
ÎN VORBĂ ȘI SIMȚIRI

Povestea Mariei Șarapova, cea mai populară sportivă din 2008 și una dintre cele mai frumoase și bogate din lume, începe undeva în friguroasa Siberie, unde părinții săi au ajuns în urma exploziei de la Cernobil. Până să facă istorie în tenisul mondial, câștigând la doar 17 ani pe iarba de la Wimbledon, ea a trebuit să treacă prin multe încercări. La opt ani, împreună cu tatăl ei, Yuri, a plecat în Statele Unite, cu doar 700 de dolari în buzunar și fără a ști o boabă de engleză, pentru a-și îndeplini un mare vis: să joace tenis profesionist și să devină cea mai bună. Și a reușit la capătul celălalt al lumii. S-a făcut remarcată nu doar prin jocul său impecabil la o vârstă fragedă, ci și prin aspectul său elegant, sexi, îngrijit. „N-aș putea lua totul de la capăt. Au fost momente grele prin care nu aș vrea să mai trec, dar, cu toate acestea, mi-au desenat personalitatea de care astăzi sunt mândră”.

Chiar dacă s-a mutat în Statele Unite încă de când avea opt ani, Maria nu a uitat de unde a plecat. Rusia este pentru ea țara-mamă, obiceiurile din copilărie se regăsesc și în casa pe care o are

în Florida, iar limba, mâncarea și tradițiile sunt aproape în totalitate rusești. „Când sunt în casă sau cu părinții mei, toți vorbim rusește. Și asta vine ca o normalitate. În plus, mănânc bucate rusești mai tot timpul, varenikis fiind una dintre cele care îmi plac cel mai mult”, mai spune Maria. Când nu călătorește, îi place să lenevească în casa cu cinci dormitoare din Florida pe care o împarte cu câinii Pomeranian, Dolce și părinții ei. „Și acest mod de a sta cu părinții este tot european. De unde vin eu, stai cu părinții până mai târziu, îmi place să mă bucur de compania lor.”

Ionuț PETROMAN
Redactor sportiv al Trustului de Presă "Magazin"

Ipoteze inedite

DESPRE O ISTORIE A STRĂBUNILOR,
MAI PUTIN CUNOSCUTĂ

Se știe că până în jurul mileniului VII î.e.n. Delta Dunării neînundată ca azi, se întindea cu peste 100 km în mare (ce era atunci un lac cu apă dulce cu cca. 150 m mai puțin adânc decât Marea de azi), cu o deltă fertilă ca toate marile delte de pe glob, de la Nil până la Fluviul Alabastru și Brahmaputra, ce se întindea între cele 5 brațe ale Dunării (nu trei ca azi). Între aceste brațe strămoșii noștri PELASGII cultivau un teren rodnic irigat dezvoltând o civilizație ce se întindea cel puțin de la Don până în Munții Pădurea Neagră, fiind ce mai importantă civilizație din Europa, ce a stat la baza altor noi civilizații ulterioare.

Odată cu creșterea nivelului apelor pe glob, cu 120-150 m, după „mutarea Polului Nord din America de Nord în

Oceanul azi înghețat, prin Gibraltar s-a inundat Marea Mediterană (ce era o mare închisă ca Marea Moartă) și de aici apele sale prin Dardanele (creând Marea Egee) și Bosfor, au inundat lacul cu apă dulce formând Marea Neagră; în mod treptat, zeci de secole, obligându-l pe Pelasgi să părăsească Delta fertilă, obligându-l să se mute în altă parte. Astfel o parte din Pelasgi au coborât prin Asia Mică (pe care atunci o stăpâneau până la cucerirea greacă a Troiei și multe secole după ...), pe Tigru și Eufrat până în Sumer (formând o civilizație fără „copilărie” de unde au trebuit să plece după câteva secole la năvălirea populațiilor Caspice în insulele din Marea Mediterană formând civilizația minoică).

Drec. Ștefan TARJOC
Timișoara

UMOR EVREIESC

Podul

Iacob este pe moarte; își adună copiii să le dea ultimele sfaturi:

„Vă rog să vă purtați, în continuare, ca niște buni evrei, pentru că odată și odată va veni Messia. Și să vă aduceți aminte că atunci când va veni El, creștinii vor trece pe un pod de fier care se va prăbuși, iar evreii pe unul de hârtie, care va rezista. Să știți că așa va fi... Totuși, când va veni Messia, voi să urcați pe podul de fier. E mai sigur!”

Atunci

Levi și cu Rosenbaum sunt două celebre canale. Lumea întreagă îi cunoaște ca pe niște necinștiți și jumătate. Și cu toate acestea, ei discută despre intrarea în rai...

- Voi intra, spune Levi cu convingere.
- Cum îți poți închipui? Cu toate câte ai făcut tu pe pământ? Cine o să te lase să intri?
- O să stau la ușa raiului și o să deschid ușa, după care o s-o închid. Apoi iar am s-o deschid și iar o s-o închid. Așa de zeci de ori până mi se va spune:
- Hotărăște-te, înăuntru sau afară...
Și atunci eu voi intra...

Mihai ARSENIE

redactor al revistei "Jurnal de Bethausen"
al Trustului de Presă "Magazin"

GÂNDURI
ROSTITE

„Mintea oamenilor e un fel de coș în care poți arunca adevărul de o zi.”

Adrian Năstase,

„Jurnalul Național” nr. 5168

„Cerșetorii care întind mâna la Paris după niște parale amărâte sau o bucată de pâine au mai multă demnitate decât cerșetorii de voturi din București.”

C.V. Tudor,

„România Mare” nr. 919

„România fără Gigi Becali ar fi ca fotbalul fără minge...”

Lutz Stache

Irina ERNU,

redactor al revistei "Jurnal de Moldova-Nouă",
din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

"CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS"

Am primit la redacție o merituosă carte, „Săcălaz – timp și istorie”, semnată de doi consacrați jurnaliști din cadrul Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric: **Ghiță Blejușcă și Ștefan Tomoiagă**.

Dedicația autorilor: „Domului președinte al Asociației Presei Rurale din Banatul Istoric și președinte al Trustului de Presă „Magazin”, Vasile Todî, cu drag și considerațiune pentru activitatea sa neobosită în promovarea valorilor native existente pe întregul cuprins al Banatului, cât și pentru sprijinul acordat cu mărinimie publicațiilor rurale, aceste modeste bijuterii ce întregesc peisajul atât de bogat al presei din Banat.

Cu mult drag și frăție.”

Lui
Alexandru
Todî!

Lui Alexandru-i datorez
O sinceră felicitare!
Dac-aș putea, am să-i urez:
Cea mai frumoasă-aniversare!

E un student, azi la Paris,
Ca ieri – speranță vie –
El, pentru mine e un vis
Ce arde și re-nvie.

Lui Alexandru îi doresc
Tot binele din România
Și-odată doar să-i amintesc
Părinții săi, mai scumpi ca glia.

prof. Aurel JICMAN

Timișoara

Scrisă în luna nașterii celui mai drag elev al meu

Române care au cucerit Europa

Dora d'Istria

Cu ceva timp în urmă evocam trei figuri de prințese române care au cucerit Europa prin cultura și rafinamentul lor. Anne de Noailles, Elena Văcărescu și Marta Bibescu.

Le adăugăm astăzi o figură legendară, Dora d'Istria, foarte puțin cunoscută în România. Elena Ghica era fiica Marelui Ban Dimitrie Ghica, fratele lui Grigorie al IV-lea Ghica, primul domnitor pământean după epoca fanariotă. S-a născut în 1828 și a primit o educație occidentală, căreia copilul-minune i-a răspuns perfect Aflăm, de la istoricul Georgeta Penelea Filitti, că la zece ani, Elena vorbea „nouă limbi străine, cânta, picta, înota cu vioiciune și participa la partide de vânătoare”. Familia Ghica era una de intelectuali rafinați, cu relații printre intelectualii vremii și la curțile europene.

La 21 de ani se căsătorește cu principele rus Alexandr Koltov Massalski. Experiența vieții petersburgheze se va dovedi nefericită. Din cauza simpatiilor pentru Franța și Anglia în timpul Războiului Crimeii, este biciuită, oarecum în secret, la palatul gubernial. Întâmplarea pune capăt căsătoriei. Se stabilește în Elveția. Publică o seamă de lucrări, la Geneva și la Paris, prima fiind „Viața monastică în Biserica Orientală”. Printre prietenii ei europeni se numără Edgar Quinet (soț, de altfel, al Hermionei Asachi), Buloz, directorul publicației „Revue des deux mondes”, dar și Giuseppe Garibaldi. Este prima femeie care a escaladat Alpii elvețieni, prima feministă. Călătorește în Grecia, Italia (unde se stabilește la un moment dat), dar și la New York și în America Latină. Devine cetățean de onoare al orașului Athena, titlu acordat până la ea doar Lordului Byron. Publică o serie de lucrări foarte apreciate în limbile italiană, germană, franceză, greacă și română.

„Prin testament a lăsat parte din avere spitalelor Pantelimon din București, îngrijite prin tradiție de familia Ghica, întemeietoarea lor. Restul, tablouri, corespondență, cărți rare le-a legat pinacotecii și bibliotecii municipale din Florența”, scrie Georgeta Filitti.

Pagină realizată de Lili CAREBIA,

redactor al revistei „Jurnal de Coșteiu”, din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

FILE DE ISTORIE

„Fraților! cîți n-ați lăsat să se stingă în inimile voastre sfînta dragoste cea către patrie, aduceți-vă aminte că sinteți părți ale unui neam; și că, cîte bunătăți aveți, sînt răsplătiri din partea neamului către strămoșii noștri pentru slujbele ce au făcut. Ca să fim și noi vrednici acestei cinstiri a neamului, datorie netăgăduită avem să uităm patimile cele dobitocești și vrăjibile care ne-au defăimat atît, încît să nu mai fim vrednici a ne numi neam. Să ne unim dar cu toții, mici și mari, și ca niște frați, fii ai uneia maici, să lucrăm cu toții împreună, fieștecare după destoinicia sa, cîștigarea și nașterea a doua a dreptăților noastre!”

Din PROCLAMAȚIA LUI TUDOR VLADIMIRESCU către locuitorii din București, 20 martie 1821.

“Dulce și dragă Veronică...”

Publicarea scrisorilor inedite dintre Mihai Eminescu (1850-1889) și Veronica Micle (1850-1889) a adus sub privirile cititorilor naturașea și bucuria împărtășite de cea mai cunoscută pereche din literatura română. *Mitule iubit și al meu scump și dragălaș* nu era chemarea cu care poetul național să fie invocat la colocvii și aniversări oficiale, așa că zburdălnicia familiară a vorbelor de dragoste schimbate de cei doi în epistole nu avea cum să fie primită cu indiferență nici de critică și nici de cititori. Lejerul „auzi tu...!” și alintatul „măi ingerașule” puteau fi întrebunțate de orice cititor îndrăgostit, dar când sunt scrise negru pe alb de „poetul nepereche” pentru iubita lui, parcă nu mai e același lucru. *Eminescul meu cherie*, cum îl alinta Veronica, i-a redat lui Eminescu dreptul la o posteritate a firescului, după ce mai mult de un secol de exegeză îl rigidizase în postura obligatorie de geniu, izolat în impersonalul „național”. Cât despre Veronica, pe care poetul a întâlnit-o prima dată la Viena, în 1872, mulți au apreciat că ea e adevărata revelație a scrisorilor.

Corespondența dintre cei doi poeți, după adăugarea ineditelor, scrise între 1879 și 1883, s-a îmbogățit

Doresc ca amorul unui nenorocit ca mine să nu fi aruncat o umbră în viața ta senină. (Eminescu)

cu 108 epistole, dintre care cele mai multe sunt semnate de el. Scrisorile, despre care multă vreme nu s-a știut nimic, au fost păstrate de moștenitoarele lui Ștefan Micle, soțul poetei.

“Draga și dulcea mea amică,
De când ai plecat tu, n-a plecat numai fericirea ci și liniștea și sănătatea mea. Dureri reumatice am început a simți în picioare, însoțite ca totdeauna de dese bătăi de inimă. Nu este, nu poate fi mai mare deosebire decât între mine acum două săptămâni și între mine astăzi. De unde eram cu tine, fericit și mulțumit, acum sunt singur, nemulțumit, rău dispus prin singurătate și boală, obosit de viață. Veronică, dragă Veronică, când nu m-ai mai iubi, să știi că mor. Îți scriu târziu pentru că abia alaltăieri m-am mutat. Adaogă pe lângă asta, că abia în ziua de sf. Dumitru am găsit casă, c-am trebuit să-mi mut lucrurile din două locuri, că pe lângă aceasta s-a mutat și redacția și tipografia, apoi că am zilnic de lucru pe lângă tribulațiunile mele personale și vei înțelege de ce am preferat a nu-ți scrie, decât a-ți scrie în fugă.

Când gândesc la tine mi se umplu ochii de lacrimi și nu mai găsesc cuvinte să-ți spun ceea ce de-o mie de ori ți-am spus: că te iubesc. Această unică gândire, care e izvorul fericirii

și a lacrimelor mele, această unică simțire care mă leagă de pământ e totodată și izvorul îngrijirilor mele.

Veronică dragă, au n-am fost noi prea fericiți într-o lume, în care fericirea nu poate exista? Este în lumea asta destul loc pentru atâta iubire câtă o avem? Nu este amorul nostru o anomalie în ordinea lucrurilor lumii, o anomalie pentru care câtă să fim pedepsiți? Se potrivește amorul și suferințele noastre cu o lume în care

basseța, invidia, răutatea domnesc peste tot și pururea? Și când gândesc că-n viața mea compusă din suferințe fizice și rele morale ca o excepție tu mi-ai dat zile aurite, pot crede în dăinuirea acestei excepții?

Dulce și dragă Veronică, doresc ca amorul unui nenorocit ca mine să nu fi aruncat o umbră în viața ta senină, în sufletul tău plin de veselie precăt e plin de un gingaș și nesfârșit amor. Iubește-mă și iartă-mi păcatele, căci tu ești Dumnezeu la care mă închin.

Deacuma-ți voi scrie mai des, deși sărmenele foi scrise sunt departe de-a plăti o singură îmbrățișare a ta - dulcea mea copilă. Am sărutat cel puțin această foaie care va intra în mâinile tale cele mici, de la cari[-]și așteaptă toată fericirea al tău Eminescu.”

București, 31 octombrie 1879

POEME ÎNTR-UN VERS

Tristețea toamnei e de busuioc. *	În nopțile când ninge aud cum fierbe vinul. *
Lângă mine asfințește-n ape roșii un scoruș. *	E noaptea răsturnată-n paharele cu vin. *
Suntem pierduți într-un pahar cu rouă. *	Spaima are culoarea vinului fierbând. *
Se scutură fantoma unui brad. *	Cățeaua nopții s-a trezit și latră. *
Înalt ca o troiță, va trebui să umblu. *	Iubesc sacralitatea zăpezilor albastre. *
Scriu cu o pană de pescăruș care miroase a stea pârjolită. *	Ies pe câmp să bandajez florile rupte de dropii. *
O mierlă se apleacă-n asfințit cu chipul ei de sfânt. *	Se-aude sunetul de ceară al frunzelor de plop trecând în noapte. *
Fuge pe tâmpla mea lumânarea înflorită-n trandafir. *	Toamna e udă ca un pescar și ca plasele lui. *
Sufletul meu desplicând legende. *	Ea locuiește-n frunza unui arbore. *
Îmi simt pingeaua doldora de greieri zevzeci. *	Cobor în ape, caut cheia ce-am aruncat-o în tinerețe. *
Povești ascunse-n lacrimă de zână. *	

Fănuș NEAGU

“ȘI NOI AVEM MASONI, DAR AI NOȘTRI SUNT MASONI DE MAHALA”

Mircea DINESCU

Totul începe ca o poveste fără nume: nu a existat nici un tratat, nici o declarație care să fi prezidat nașterea francmasoneriei, pe care francmasonii au învăluit-o întotdeauna în mister, la fel ca și detractorii lor. Unii autori leagă originile masoneriei moderne, născută în secolul al XVIII-lea, de corporațiile medievale ale constructorilor: acești meșteri, catolici fervenți, ar fi fost cei care ar fi întemeiat-o, în secolul al XIV-lea, în Anglia și Scoția.

Întotdeauna au existat masoni - și chiar antimasoni - care au elaborat teorii despre originea acestei instituții. Există o multitudine de legende și mituri, din care putem deduce mai mult mentalitatea autorilor lor decât realitatea istorică. Și dacă mitul, așa cum credea Mircea Eliade, este o istorie simbolică a originilor, trebuie să descoperim căror intenții le corespund aceste multiple referințe. Putem descoperi, spre exemplu, dorința de a situa masoneria în rândul marilor religii sau voința de a face din aceasta o societate esențialmente religioasă. Pe de altă parte, filonul secretului și al misterului a fost intens exploatat. Iar un anumit antimasonism catolic a profitat de numeroasele legende pentru a induce ideea că masoneria este o instituție necatolică, deci eretică, născută din iudaism și din numeroase secte, și că, din acest motiv, trebuia combătută.

Ne aflăm în fața unui florilegiu uimitor în care extraordinarul concurează cu neverosimilul: masoneria ar deriva din cultele cu mistere, precum cele ale lui Mithra sau Eleusis; ea ar fi când o sectă gnostică, când o fiică a catarismului; originile ei ar fi de căutat în Egiptul antic sau în Grecia antică sau chiar... în Facerea lumii!

O FRĂȚIE DE BREASLĂ

Ate ipoteze sunt ceva mai verosimile. Unii au crezut că masoneria provenea din companionaj, acest ansamblu de confrerii ce aduna meșteșugari itineranți având aceeași meserie, fenomen care a luat avânt începând cu secolul al XVI-lea (sunt cunoscuți „Companionii turului Franței”). Totuși, în pofida unui număr de simboluri comune, nu există nici o legătură de filiație între cele două instituții. Tot astfel, francmasoneria nu are nici o legătură cu ordinul Templierilor, acești călugări-soldați care, în cursul secolelor al XII-lea și al XIII-lea, îi apărau pe cei ce mergeau în pelerinaj la Ierusalim. Templierii au fost ușor considerați drept francmasoni *avant la lettre*, deoarece se distingeau și prin renumele de maeștri de lucrări ai comanderiilor și ai castelurilor... Asimilare întărită de spusele unui mason de origine scoțiană, cavalerul

Andre Michel de Ramsay care, în 1736, exclama: „Strămoșii noștri Cruciați, adunați din toate colțurile creștinătății în Țara Sfântă, au voit să reunească astfel, într-o singură frăție, indivizi aparținând tuturor națiunilor”. Ramsey va preciza că francmasonii se uniseră cu cavalerii Sfântului Ioan de la Ierusalim și această asociere cu ordinele cavalești avea să fie pe placul nobilimii franceze masone a secolului al XVIII-lea. De unde și succesul rapid pe care l-a cunoscut această legendă...

Să descindă oare masoneria din Rosa Cruze, o frăție inițiativă mistică cunoscută mai ales în Germania începând cu secolul al XVIII-lea? Cu siguranță nu, dar aceleași aspecte legate de frăție și inițiere au creat această iluzie. Nu este mai puțin adevărat că, din punct de vedere istoric, masoneria este la origine o frăție organizată a constructorilor ale cărei legături cu masoneria modernă trebuie examinate.

Căci, dacă numeroase indicii pledează în favoarea unei filiații continue, dovada formală lipsește cu desăvârșire...

ÎN UMBRA CATEDRALELOR

Începând cu secolul al XI-lea, breslele apar în țările occidentale acolo unde se înalță catedrale: bresle de dulgheri, sticlari, zidari etc. Unii au legat aceste confrerii de constructorii de *collegia* romane, acele asociații profesionale de

meșteșugari, create în secolul al VII-lea înaintea erei noastre de regele Numa. Ghildele zidarilor sunt de asemenea prezente pe șantierele din Franța, Spania, Italia, Germania, Anglia și Scoția. Cu toate acestea, nașterea masoneriei nu poate fi situată atât de devreme, întrucât primele urme scrise ale instituției datează din secolul al XIV-lea, și ar fi hazardat să cercetăm și mai adânc în timp. În epoca medievală, ne aflăm, prin urmare, în

fața unei francmasonerii de breaslă, alcătuită din meșteri care mănuiesc mistria, echerul și compasul. Este așa-numita masonerie operativă (din latinescul *opus*, „operă”, „lucrare”), care este diferită de masoneria modernă, numită și speculativă, o societate a gândirii care va vedea lumina zilei la începutul secolului al XVIII-lea și care nu va mai fi o corporație de meșteșugari.

Pagina realizată de Mihaela NASTOR,

Redactor-șef al revistei „Jurnal de Gottlob” al Trustului de Presă „Magazin”

LA 15 ANI !

“Magazin cultural și de informație” la aniversare și jurnalele locale o continuitate ontică a presei și misiunii ei în Banat

Traversăm o perioadă economică dificilă, investiția în domeniul presei prezintă un risc major într-o țară din supraviețuitori. Din nefericire, se pare că românul, în răbdarea lui incomensurabilă, s-a obișnuit cu o condiție jalnică de asigurare a unor condiții minime de trai, pe muchia absurdului. I-a fost inoculat în decursul timpului un fel de dresaj prin traiul mizer, aplaudă, ovaționează pe cei care îi dau în scop electoral, propagandistic, porția de sarmale și mici sau pe la festivalurile milei dansează hora condiției disperate.

O stare de perplexitate planează peste populația nevoiașă a satelor, orașelor mici și mijlocii din Banat, pentru a înțelege mai bine efortul financiar al Trustului de presă Magazin în toată aria de cuprindere și asigurarea unui circuit editorial prin astfel de condiții deplorabile. Ei bine, în asemenea situație, cumva mai dureroasă decât în sec. XIX și începutul sec. XX când Banatul nu era integrat României, atunci se puteau invoca autoritățile străine, cu interesele lor, dar acum, când nepăsarea vine de la ai tăi, frații politicieni puși pe căpătuială și jaf, cum să înțelegem? *Continuitatea ontică a presei rurale care să acopere într-un mod semnificativ Banatul este, în ziua de azi, un lucru paranormal, fantastic și, de ce nu, un semn al providenței de a nu lăsa în beznă sufletească și mentală o populație din supraviețuitori agricoli, mici comercianți, că despre industrie, „numai de bine”. Iată cum se face legătura între lupta de păstrare a identității culturale-etnice în cadrul Dualismului austro-ungar și aceasta de supraviețuire într-o criză economică și impotență politică românească. Cum ar privi azi lupta lor Mocioni, C.D. Loga, dr. A.*

Brediceanu, Paul Iorgovici și toți cei ce au luptat pentru idealul neamului românesc, pentru unitatea, propășirea și emanciparea lui, ajuns la cheremul „miticilor”, politichiei de Dâmbovița?

În această împrejurare, activitatea scriitorului Vasile Todi, prin Trustul de Presă „Magazin”, a reușit transmiterea mesajului pentru minte, inimă și suflet în Banatul greu încercat de istorie, care se poate lăuda azi cu o laureată a premiului Nobel pentru literatură, prin persoana Herthei Müller, o scriitoare plecată din Nitzchidorff și Timișoara. Activitatea presei rurale depusă de Trustul Magazin se încadrează într-un mijloc de solidaritate în rezolvarea multelor probleme ale populației, menținerea unei culturi tradiționale, a demnității apartenenței la acest spațiu multicultural. Prin aceste publicații s-au transmis mai departe graiul bănățean, folclorul, meșteșugurile, sărbătorile, buna conviețuire etnică, faptul că nicio vicisitudine nu poate condamna la dispariție o regiune în care încă din sec. XVII s-a afirmat spiritul lui homo europaeus, mentalul european, în cadrul căruia ramura aromână a avut contribuția istorică la unitatea cultural-politică românească.

Fiind un participant la acest efort de presă și solidaritate literară în contextul actual cu scriitorul Vasile Todi și echipa de la Trustul „Magazin”, urez trustului de presă continuitate, inspirație în textele și dezbaterile literare în activitățile culturale și în menținerea integrității, personalității, într-un cuvânt, credinței românilor și națunilor frățești din Banat.

Prof. Marius NIȚOV,

Redactor-șef al revistei „Jurnal de Gătaia” al Trustului de Presă „Magazin”

În această toamnă se împlinesc 15 ani de când a apărut cel dintâi număr al revistei „Magazin – revistă a românilor de pretutindeni”. Și de atunci, lunar, revista apare și se distribuie gratuit. Ulterior, în jurul ei au apărut ca niște pui de suflet, peste 30 de gazete locale, unite sub sigla Trustului de Presă „Magazin”.

La ceas aniversar, ca recunoștință a muncii noastre, publicăm cu bucurie – în ordinea sosirii la redacție, mesajele primite.

Domnului Vasile Todi,

La cei 15 ani de apariție a revistei „fanion” editată de Trustul de Presă „Magazin”, vă asigur domnule președinte, că nicio regiune a României nu are un număr atât de mare de reviste locale câte are Banatul. Și acest lucru a fost și este posibil datorită dumneavoastră. Din acest motiv, atât ca fiul al Banatului, cât și ca partener al emulației spirituale pe care o desfășurați, vă urez sănătate și viață lungă, dumneavoastră și frumoasei familii.

Petru Cărebia,

Primar al comunei Coșteiu, jud. Timiș

Domnului Vasile Todi,

Președinte al Trustului de Presă „Magazin”

La aniversarea celor 15 ani de apariție neîntreruptă a revistei „Magazin – revistă a românilor de pretutindeni”, vă adresez atât în numele meu cât și al colaboratorilor din cadrul primăriei pe care o conduc, sincere urări de sănătate și viață lungă. La cât mai multe apariții, domnule președinte!

Cu aleasă considerație,

Gheorghe Neicu,

Primar al orașului Anina, jud. Caraș-Severin

Domnule președinte,

Trustul de presă „Magazin”, prin cele peste 30 de gazete editate, a dinamizat și a schimbat viața spirituală a Banatului. Mă leagă de dumneavoastră o frumoasă și trăinică prietenie, care acum, la 15 ani de prezență continuă a revistei pe care o conduceți, mă îndeamnă să vă transmit urări sincere de sănătate, putere de muncă și ani mulți, dumneavoastră și colaboratorilor dumneavoastră.

Cu prietenie,

Ilie Todașcă,

Primar al comunei Săcălaz, jud. Timiș

15 ANI RODNICI

Ajunsă la împlinirea a 15 ani de apariție lunară regulată, revista „Magazin cultural-istoric și de informație”, editată de Trustul de Presă „Magazin”, al cărui director este domnul Vasile Todi, și-a îndeplinit cu prisosință menirea.

Așa cum este subintitulată, „revistă a românilor de pretutindeni”, publicația s-a dovedit a fi cu adevărat un mesager al culturii în întreg Banatul istoric (și nu numai) locuit de români. Precum odinioară „Dacia literară” milita pentru unitatea de limbă, literatură și simțire a românilor din cele trei provincii românești, astăzi „Magazin”-ul menține trează conștiința de neam a tuturor acelor ai căror strămoși „de la Râm s-au tras și din aceeași fântână au curs”, precum spunea cronicarul.

Pe lângă faptul că în revistă găsești o bogăție de informații din diverse domenii – literatură, istorie, arte, medicină, politică, religie, științe – noi, bănățenii, avem bucuria să găsim,

constant, o pagină a noastră, sub genericul „Mândră țară e Banatul”, în care sunt puse în lumină locuri pitorești și oameni minunați ai acestora.

Un merit deosebit al Trustului de Presă „Magazin” este acela că sprijină apariția a 30 de publicații din tot atâtea localități bănățene, dând astfel un impuls fenomenului presei rurale cu mai vechi tradiții în acest colț de țară.

Dacă mai amintim și acordarea de premii, plachete și diplome unor personalități pentru contribuția merituoasă la dezvoltarea culturii bănățene de la noi și din Banatul sârbesc, avem o imagine de ansamblu a ceea ce înseamnă Revista și Trustul de Presă „Magazin” pentru cultura română.

La cea aniversar, adresez tuturor celor care trudesc pentru apariția prestigioasei publicații și conducerii ei noi împliniri spre mândria Banatului.

Prof. ION MURARIU

Redactor-șef al periodicului „Lumina satului” – Giroc

LA CEAS ANIVERSAR, GÂNDURI BUNE

Revistă solidă, interesantă, bogată și variată în conținut, așa și-a început existența acum 15 ani revista „Magazin”, revista românilor de pretutindeni, ce a unit sub faldurile sale conștiințe felurite, dar îngemănate aceluiași ideal; propășirea culturii și civilizației românești. Acum împlinesc 15 ani de existență, 15 ani sub raportul veșniciei este puțin, 15 ani sub raportul trăirii cotidiene, bulversante, în care timpul se dilată, având tendința îngrijorătoare de a-și ieși din tipare – este infinit mai mult.

Ritmice, ca într-un ritual religios s-au scrijelat în paginile revistei cuvinte pilduitoare, imagini relevante și idei stufoase, toate bazate pe mari conștiințe și strălucitoare științe, dovedind măsura adevărată a gândului curat, spălat de patimile murdare ale politicianismului. Revista,

în toți anii ei de neîntreruptă trăire a depănat pe răbojul timpului informații și fapte, oameni și destine, idei și idealuri.

Un alt aspect demn de remarcat este consistența colaboratorilor, de la Întâistătătorul Ortodoxismului Bănățean până la alte nume grele din arta și cultura românească, toți și-au oferit cu candoare și competență fragmente minunate din viața și gândurile lor. Apoi, redactorii, competenți și dăruțiți cu har scriitoresc în frunte cu d-l Vasile Todi și-au unit truda și talentul spre nașterea și viețuirea revistei în pofida unor inerente obstacole.

La ceas aniversar primiți cele mai sincere gânduri de viață lungă, bogată în realizări, gând curat și condei sprinten.

Prof. Ioan TRAILA

Secretar general al Asociației Presei Rurale din Banatul istoric